

03-06-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ্: 05-12-1983 মধুবন

"সংগমযুগ পিতা আৰু সন্তানৰ মিলনৰ যুগ"

আজি সকলোৱে মিলন মেলা মনাবৰ কাৰণে আহি গৈছা। এয়া হয়েই পিতা আৰু সন্তানৰ মধুৰ মিলনৰ মেলা। যি মিলন মেলাৰ বাবে অনেক আত্মাই, অনেক প্ৰকাৰৰ প্ৰযত্ন কৰি থাকিও অন্তহীন, অসম্ভৱ বা কঠিন বুলি কৈ এতিয়াও অপেক্ষাৰত হৈ আছে। কেতিয়াবা হ'ব- এই আশাৰেই চলি থাকিল এতিয়াও চলিয়েই আছে। এনেকুৱা অন্য আত্মাও আছে যিসকলে কেতিয়া হ'ব, কেতিয়া আহিব, কেতিয়া লগ পাম এনেকুৱা বিয়োগৰ গীত গাই থাকে। তেওঁলোক সকলো হ'ল - 'কেতিয়া' বুলি কওঁতা আৰু তোমালোক সকলো হ'লা - 'এতিয়াই' বুলি কওঁতা। তেওঁলোক বিয়োগী আৰু তোমালোক সহজ যোগী। চেকেণ্ডত মিলনৰ অনুভৱ কৰোতা। এতিয়াও যদি তোমালোকক কোনোবাই সোধে যে পিতাক কেতিয়া আৰু কিমান সময়ত ল'গ কৰিব পৰা যায়, তেতিয়া কি বুলি ক'বা? নিশ্চয় আৰু উৎসাহেৰে এয়াই ক'বা যে পিতাক লগ কৰাতো সন্তানসকলৰ বাবে কেতিয়াও কঠিন হ'ব নোৱাৰে। সহজ আৰু সদায় লগ পোৱা যায়। সংগম যুগ হয়েই পিতা আৰু সন্তানৰ মিলনৰ যুগ। নিৰন্তৰ মিলন মনাই থকা নহয় জানো, মেলাই হয়। মেলা অৰ্থাৎ মিলন। গতিকে বহুত নিচাৰে ক'বা - আপোনালোকে ল'গ কৰা বুলি কয়, কিন্তু আমিহে সদায় তেওঁৰ লগত অৰ্থাৎ পিতাৰ লগত খোৱা-লোৱা কৰো, চলা-ফুৰা কৰো, খেলো আৰু তেওঁৰ প্ৰতিপালনতে থাকো। ইমান নিচা থাকেনে? তেওঁলোকে সোধে পৰমাত্মা পিতাৰ লগত স্নেহ কেনেকৈ হয়, মন কেনেকৈ লাগে! আৰু তোমালোকৰ অন্তৰৰ পৰা এয়াই আৱাজ ওলায় যে মন কেনেকৈ লাগে সেয়া এৰা কিয়নো মনেই তেওঁৰ হৈ গ'ল। মন তোমাৰ নেকি, যে মন কেনেকৈ লগাও। মন পিতাক দি দিলা তেন্তে কাৰ হ'ল! তোমাৰ নে পিতাৰ? যদি মনেই বাবাৰ তেন্তে লগাম কিদৰে এয়া প্ৰশ্নই উঠিব নোৱাৰে। মৰম কেনেকৈ কৰো, এইটো প্ৰশ্নও উঠিব নোৱাৰে কিয়নো সদায় মৰমত লীন হৈ থাকা। স্নেহৰ স্বৰূপ হৈ গৈছা। মাষ্টৰ প্ৰেমৰ সাগৰ হৈ গৈছা, গতিকে স্নেহ কৰিবলগীয়া নহয় স্নেহৰ স্বৰূপ হৈ গৈছা। গোটেই দিন কি অনুভৱ কৰা, মৰমৰ লহৰ স্বতঃ ভাবেই উথলি উঠে নহয়! যিমনে জ্ঞান সূৰ্যৰ কিৰণ বা প্ৰকাশ বাঢ়ে সিমনে বেছি স্নেহৰ লহৰ উথলি উঠে। অমৃত বেলা জ্ঞান সূৰ্যৰ জ্ঞান মুৰলিয়ে কি কাম কৰে? খুব লহৰ উথলি উঠে নহয়! সকলোৱে অনুভৱী হোৱা নহয়! কেনেকৈ জ্ঞানৰ লহৰ, প্ৰেমৰ লহৰ, শান্তি আৰু শক্তিৰ লহৰ উথলি উঠে আৰু সেই লহৰতে সমাহিত হৈ যোৱা। এয়াই আলৌকিক সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰি লৈছা নহয়! এয়াই ব্ৰাহ্মণ জীৱন। লহৰত সমাহিত হৈ হৈ সাগৰৰ সমান হৈ যাবা। এনেকুৱা মেলা মনাই থকা নে এতিয়াহে মনাব আহিছা? ব্ৰাহ্মণ হৈ যদি সাগৰত সমাহিত হৈ যোৱাৰ অনুভৱ কৰা নাই, তেন্তে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষতা কি থাকিল! এই বিশেষতাকহে সম্পত্তিৰ প্ৰাপ্তি বুলি কোৱা হয়। গোটেই বিশ্বৰ ব্ৰাহ্মণ এই আলৌকিক প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱৰ চাৰুক।

এতিয়াও সকলো চাৰুক সন্তান বাপদাদাৰ সম্মুখত আছে। বাপদাদাৰ সন্মুখত বেহদৰ হল (সভা ঘৰ) আছে। এই হলতো সকলোৱে আহিব নোৱাৰে। সকলো সন্তানে দুৰবীণ লৈ বহি আছে। সাক্ষাৰতো দুৰণিৰ দৃশ্য ওচৰত দেখাৰ অনুভৱত বাপদাদাইও সন্তানসকলৰ সহজ, শ্ৰেষ্ঠ সৰ্ব প্ৰাপ্তিক দেখি হৰ্ষিত হয়। তোমালোক সকলোৱেও ইমান হৰ্ষিত হোৱা নে কেতিয়াবা হৰ্ষিত কেতিয়াবা মায়াৰ দ্বাৰা আকৰ্ষিত হোৱা? মায়াৰ দোধোৰ-মোধোৰ অৱস্থাত নাথাকাতো। দোধোৰ-মোধোৰ অৱস্থাই দলদল বনাই দিয়ে। এতিয়াতো দলদলৰ পৰা ওলাই, অন্তৰ আসনধাৰী হৈ গৈছা নহয়! ভাবা, ক'ত দলদল আৰু ক'ত অন্তৰ আসন! কি পচন্দ কৰা? চিয়ৰি থকাতো নে আসনত উঠি বহাতো? পচন্দতো আসনক কৰা তেন্তে কিয় দলদলৰ ফালে গুছি যোৱা? দলদলৰ সমীপত যোৱাৰ লগে লগে দূৰৰ পৰাই দলদলে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি লয়।

নতুন বুলি ভাবি আহিছা নে কল্প-কল্পৰ অধিকাৰী বুলি ভাবি আহিছা? নতুনকৈ আহিছা নহয়। পৰিচয়ৰ বাবে নতুন বুলি কোৱা হয় কিন্তু চিনি পোৱাততো নতুন নোহোৱা নহয়। নতুন হৈ চিনিবলৈতো অহা নাই। চিনি পোৱাৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত হৈ গৈছে নে এতিয়া প্ৰাপ্ত কৰিব আহিছা?

সকলো আহি উপস্থিত হোৱা সন্তানসকলক, ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ উপহাৰ জন্ম দিনত পালা নে ইয়াত জন্ম দিন মনাবলৈ আহিছা। জন্ম দিনৰ উপহাৰ হিচাপে পিতাৰ দ্বাৰা তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাক চিনি পোৱাৰ নেত্ৰ পোৱা। জন্ম হওঁতে, নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ পিছত সকলোৰে মুখৰ পৰা প্ৰথম কি বাণী উচ্চাৰিত হ'ল? বাবা। চিনি পাইছা সেইবাবেটো বাবা বুলি ক'লা নহয় জানো! সকলোৰে জন্ম দিনৰ উপহাৰ পাইছা নে কোনোবাই ৰৈ গৈছা! সকলোৰে পাইছা নহয়? উপহাৰ সদায় চম্ভালি ৰখা হয়, বাপদাদাৰতো সকলো সন্তানেই ইজনতলৈ সিজন মৰমৰ। অচ্ছা।

এনেকুৱা সৰ্ব অধিকাৰী আত্মাসকলক, সদায় সাগৰৰ ভিন্ন-ভিন্ন লহৰত উটি-ভাহি থকা অনুভৱী মূৰ্ত সন্তানসকলক, সদায় অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত সন্তানসকলক, সদায় মিলন মেলা মনোৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, লগতে দেশ বা বিদেশৰ দূৰবীন লৈ থকা সন্তানসকলক, বিশ্বৰ অপৰিচিত সন্তানসকলকো বাপদাদাই স্নেহ সহিত স্মৰণ কৰি আছে। সকলো আত্মাকে যেনেকুৱা স্নেহ তেনেকুৱা স্নেহ সম্পন্ন স্মৰণ মৰম আৰু উত্তৰাধিকাৰী সকলক নমস্কাৰ।

দাদী জীৰ লগত:- পিতাৰ সংগৰ ৰং লাগিছে। পিতাৰ সমান হৈ গৈছা! তোমাৰ মাজত সদায় কি দেখা যায়? পিতাক দেখা যায়। গতিকে সংগ লাগি গ'ল নহয়। কোনোৱে তোমাক দেখিলে পিতাক স্মৃতি আহে কিয়নো সমাহিত হৈ আছা। সমাহিত হৈ সমান হৈ গৈছা, সেইবাবে বিশেষ স্নেহ আৰু সহযোগৰ চক্ৰছায়া আছে। বিশেষ পাৰ্ট আছে আৰু বিশেষ চক্ৰছায়া বিশেষভাবে বতনত বনাই থোৱা আছে সেইবাবেতো সদায় বোজা মুক্ত। কেতিয়াবা বোজা অনুভৱ হয় নেকি? চক্ৰছায়াৰ ভিতৰত আছা নহয়। বহুত ভালকৈ চলি আছে। বাপদাই চাই চাই হৰ্ষিত হয়।

পাৰ্টিৰ লগত - অব্যক্ত বাপদাদাৰ ব্যক্তিগত সাক্ষাৎ

(1) গোটেই বিশ্বৰ ভিতৰত বিশেষ আত্মা হোৱা, এইটো স্মৃতি সদায় থাকেনে? বিশেষ আত্মাসকলে এটা চেকেণ্ডো, এটি সংকল্পও, এটি বাণীও সাধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে এইটো স্মৃতিয়েই সদায় সমৰ্থ বনায়। সমৰ্থ আত্মা হওঁ, বিশেষ আত্মা হওঁ, এইটো নিচা আৰু ফুৰ্তি সদায় থাকক। সমৰ্থ মানে ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰোতা। যিদৰে সূৰ্যই অন্ধকাৰ আৰু আৱৰ্জনা শেষ কৰি পেলায়, সেইদৰে সমৰ্থ আত্মাই ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰি দিয়ে। ব্যৰ্থৰ হিচাপ সমাপ্ত, শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম, শ্ৰেষ্ঠ বাণী, সম্পৰ্ক আৰু সম্বন্ধৰ হিচাপ সদায় বাঢ়ি থাকক। এনেকুৱা অনুভৱ হয়নে! আমি হওঁৱেই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা, এইটো স্মৃতি আহিলেই ব্যৰ্থ শেষ হৈ যায়। বিস্মৃতি হ'লেই ব্যৰ্থ আৰম্ভ হৈ যায়। স্মৃতিয়ে স্থিতি স্বতঃ বনায়। গতিকে স্মৃতি স্বৰূপ হৈ যোৱা। স্বৰূপক কেতিয়াও নাপাহৰিবা। তোমালোকৰ স্বৰূপ হৈছে স্মৃতি স্বৰূপ তথা সমৰ্থ স্বৰূপ। মাথো এয়াই অভ্যাস আৰু এয়াই লগন। এইটো লগনতে সদা মগ্ন - এয়াই জীৱন।

কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতিতে, বায়ুমণ্ডলত উৎসাহ-উদ্দীপনা কম হওতা নহয়। সদায় আগবাঢ়োতা কিয়নো সংগম যুগ হয়েই উৎসাহ উদ্দীপনা প্ৰাপ্ত কৰোৱা যুগ। যদি সংগমত উৎসাহ-উদ্দীপনা নাথাকে তেন্তে গোটেই কল্পতেই নাথাকিব। এতিয়া যদি নহয় কেতিয়াও নহয়। ব্ৰাহ্মণ জীৱনেই হৈছে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ জীৱন। যি পাইছা সেয়া সকলোকে বিলাই দিয়া, এইটো উদ্দীপনা থকা উচিত। আৰু উৎসাহ সদায় ফুৰ্তিত থকাৰ চিন। উৎসাহত থাকোতা জন সদায় ফুৰ্তিত থাকিব। উৎসাহ থাকিব - যি পাব লগীয়া আছিল পাই গলো।

সদায় অচল-অটল স্থিতিত থাকোতা অংগদৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, এইটো নিচা আৰু ফুৰ্তিত থাকা কিয়নো সদায় এজনৰ বসত থাকোতা, একৰস স্থিতিত থাকোতা সদায় অচল হৈ থাকে। য'ত এজন থাকিব ত'ত কোনো অৰিয়াঅৰি নাই। দুজন হ'লে দোধোৰ-মোধোৰ হয়। এজনতেই সদায় উপৰাম আৰু স্নেহী। এজনৰ বাহিৰে দ্বিতীয় ক'তোতে যাতে বুদ্ধি নাযায়। যদি এজনতে সকলো প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা তেন্তে অন্যফালে বুদ্ধি যায়েই বা কয়! কিমান সহজ ৰাস্তা পাই গৈছা। এটাই ঠিকনা, এজনৰ পৰাই সৰ্ব প্ৰাপ্তি আৰু কি লাগে! সকলো পাই গ'লা বচ, যি ইচ্ছা আছিল পিতাক পোৱাৰ সেয়া প্ৰাপ্ত হৈ গ'ল, গতিকে এইটো ফুৰ্তিতে নাচি থাকা, ফুৰ্তিৰ গীত গাই থাকা। দোধোৰ-মোধোৰ অৱস্থাত কোনো প্ৰাপ্তি নহয় সেইবাবে এজনতেই গোটেই সংসাৰ অনুভৱ কৰা।

নিজক সদায় হিৰো (মুখ্য) পাৰ্টধাৰী বুলি ভাবি প্ৰতিটো কৰ্ম কৰা। যি মুখ্য পাৰ্টধাৰী হয় তেওঁ কিমান ফুৰ্তিত থাকে, সেয়াটো হৈছে হৃদৰ পাৰ্ট। তোমালোক সকলোৰে বেহদৰ পাৰ্ট। কাৰ লগত পাৰ্ট বজাওতা হোৱা! কাৰ সহযোগী, কি সেৱাৰ নিমিত্ত হোৱা, এইটো স্মৃতি সদায় থাকিলেও সদায় হৰ্ষিত, সদায় সম্পন্ন, সদায় ডবল লাইট হৈ থাকিব। প্ৰতিটো খোজতে উন্নতি হৈ থাকিব। কি আছিলো আৰু কি হৈ গ'লো! বাহ! মই আৰু মোৰ ভাগ্য! সদায় এইটো গীত খুব গোৱা আৰু আনকো গাবলৈ শিকোৱা। ৫ হাজাৰ বছৰৰ দীঘলীয়া ভাগ্য ৰেখা টানি ল'লা গতিকে ফুৰ্তিতে নাচা। আচ্ছা।

(2) সদায় এজন পিতাৰ স্মৰণত থাকোতা, একৰস স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা নহয়! সদায় একৰসত থকা আত্মা হোৱা নে অইন কোনো ৰসে নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰে! কোনো অইন ৰসে নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ নকৰে নহয়? তোমালোকৰতো এজনেই। এজনতেই সকলো সমাহিত হৈ আছে। যেতিয়া হয়েই এজন আৰু কোনো নাই গতিকে যাবা কলৈ। কোনো ককা, মামা খুৰাটো নাই নহয়। তোমালোক সকলোৰে কি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা? এয়াই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা নহয় যে সকলো আপুনিয়েই হোৱা। কুমাৰীসকলে দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিছানে? দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু ডিঙিত বৰমালা ওলমিল। প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু বৰ পালা। বৰো পালা আৰু ঘৰো পাই গ'লা। গতিকে বৰ আৰু ঘৰ পাই গ'লা। কুমাৰীসকলৰ বাবে মাক দেউতাকে কি ভাবিব লগা হয়। বৰ আৰু ঘৰ যাতে ভাল পায়। তোমালোকেতো এনেকুৱা বৰ পাই গ'লা যাৰ মহিমা গোটেই জগতে কৰে। ঘৰো এনেকুৱা পাইছা য'ত অপ্ৰাপ্ত একো বস্তুৱেই নাই। গতিকে দৃঢ় বৰমালা পিন্ধিছানে? এনেকুৱা কুমাৰীসকলক কোৱা হয় বুধিয়ক। কুমাৰী সকলটো হয়েই বুধিয়ক। বাপদাদাৰ কুমাৰীসকলক দেখি ফুৰ্তি হয়, কিয়নো বাচি গ'ল। কোনোবা অধঃপতিত হোৱাৰ হাত সাৰি গ'লে ফুৰ্তি নালাগিব জানো। মাতা সকল যি সকল অধঃপতিত হৈ গৈছিল, তেওঁলোকৰ বাবে কোৱা হ'ব যে পতিত হোৱা সকলক উদ্ধাৰ কৰিলো কিন্তু কুমাৰীসকলৰ বাবে কোৱা হ'ব পতিত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিল। গতিকে তোমালোক কিমান ভাগ্যৱান হোৱা। মাতাসকলৰ নিজা ভাগ্য, কুমাৰীসকলৰ নিজা। মাতাসকলো ভাগ্যৱান কিয়নো গো-পালকৰ গো-ধন।

(3) সদায় মায়াজীং হোৱানে? যি সকল মায়াজীং হ'ব তেওঁলোকৰ বিশ্ব কল্যাণকাৰীৰ নিচা নিশ্চয় থাকিব। এনেকুৱা নিচা থাকেনে? বেহদৰ সেৱা অৰ্থাৎ বিশ্বৰ সেৱা। আমি বেহদৰ মালিকৰ বালক, এইটো স্মৃতি যাতে সদায় থাকে। কি হৈ গ'লা, কি পাই গ'লা এইটো স্মৃতি থাকে। এইটো ফুৰ্তিত সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাক। আগবাঢ়ি যোৱা সকলক দেখি বাপদাদা হৰ্ষিত হয়।

সদায় বাপদাদাৰ স্মৃতিৰ মস্তিভ মচণ্ডল হৈ থাকা। ঈশ্বৰীয় মস্তিভে কি বনাই দিয়ে? একদম মাটিৰ পৰা আকাশ নিৱাসী। গতিকে সদায় আকাশত থাকা নে মাটিত, কিয়নো উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ সন্তান হ'লা, তেন্তে তলত কেনেকৈ থাকিব। মাটিতো তলত থাকে। আকাশ হৈছে ওখত গতিকে তলত কেনেকৈ আহিব। কেতিয়াও বুদ্ধিৰূপী ভৰি যাতে মাটিত নিদিয়া। উচ্চত। ইয়াকেই কোৱা হয় উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ উচ্চ সন্তান। এয়াটো নিচা যাতে থাকে। সদায় অচল-অটল, সৰ্ব

খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ থাকা, অলপো যদি মায়াৰ দ্বাৰা বিচলিত হোৱা তেন্তে সৰ্ব খাজনাৰ অনুভৱ নহ'ব। পিতাৰ দ্বাৰা কিমান খাজনা পাইছা, সেই খাজনাক বজায় ৰখাৰ সাধন হৈছে সদায় অচল-অটল হৈ থাকা। অচল হৈ থাকিলে সদায় ফুৰ্তিৰ অনুভূতি হৈ থাকিব। বিনাশী ধনৰো ফুৰ্তি থাকে নহয়। বিনাশী নেতা গিৰিৰ চকী যদি পোৱা যায়, মান-সন্মান যদি পোৱা যায় তেন্তে কিমান ফুৰ্তি হয়। এয়াটো অবিনাশী ফুৰ্তি। এই ফুৰ্তি তেওঁৰ থাকিব যি অচল-অটল হৈ থাকিব।

সকলো ব্ৰাহ্মণৰ স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত হৈ গ'ল। প্ৰথমে গোলাম আছিল, গাইছিল - মই গোলাম, মই গোলাম....এতিয়া স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈ গ'ল। গোলামৰ পৰা ৰজা হৈ গ'ল। কিমান অন্তৰ হৈ গ'ল। দিন ৰাতিৰ অন্তৰ নহয় জানো। পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু গোলামৰ পৰা ৰজা হোৱা। এনেকুৱা ৰাজ্য গোটেই কল্পতেই প্ৰাপ্ত হ'ব নোৱাৰে। এই স্বৰাজ্যৰ দ্বাৰাই বিশ্বৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত হয়। গতিকে এতিয়া এইটো নিচাত সদায় থাকিব যে আমি স্বৰাজ্য অধিকাৰী হওঁ, তেতিয়া এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় স্বতঃ শ্ৰেষ্ঠ ৰাস্তাত চলিব। সদায় এইটো ফুৰ্তিত থাকা যে যি পাবলগীয়া আছিল পাই গ'লো... ক'ৰ পৰা কি হৈ গ'লো। ক'ত পৰি আছিলো ক'লৈ আহি গ'লো। আচ্ছা।

***বৰদান:-** প্ৰবৃত্তি থাকি এজন পিতাৰ লগত যুগ্ম হৈ থাকোতা দেহৰ সম্বন্ধৰ পৰা নিবৃত্ত হোৱা

প্ৰবৃত্তি যদি পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তিৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে তেন্তে দেহৰ সম্বন্ধৰ পৰা নিবৃত্ত হোৱা। মই পুৰুষ হওঁ, এওঁ স্ত্ৰী হয়- এনে ভাব সপনতো আহিব নালাগে। আত্মা ভাই-ভাই তেন্তে স্ত্ৰী পুৰুষ ক'ৰ পৰা আহিল। যুগলতো তুমি আৰু পিতা। এয়াতো নিমিত্ত মাত্ৰ সেৱাৰ অৰ্থে, বাকী যুগ্ম ৰূপত তুমি আৰু পিতা। এনেকৈ বুজি চলিলে তেতিয়া কোৱা হ'ব সাহসী বিজয়ী আত্মা।

***শ্লোগান:-** সদায় সন্তুষ্ট আৰু সদায় সুখী হৈ থাকোতা জনে সৌভাগ্যশালী, তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হয়।

!!ওম শান্তি!!
